

РЕШЕНИЕ

№ 1583

гр. София, 10.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35
състав**, в публично заседание на 15.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Мичева-Димитрова

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **383** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК, вр. чл.10а, ал.1 и ал.4 от ЗЧРБ.

Образувано е по Жалба вх. № 46952/23.12.2022 г., депозирана от А. М. – гражданин на Република К., [дата на раждане] в [населено място] е Маде, Република К., с персонален номер [ЕГН] и паспорт № P00530172, издаден на 11.09.2014 г., чрез адв. В. У. от АК – Б. с адрес: [населено място], [улица] Х. Т., № 36, ет.1, срещу Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване /виза вид „D“/ на А. М., постановен на 17.11.2022 г. от Р. Р. – първи секретар, З. в Посолство на Република България в [населено място], Република К..

Жалбоподателят моли за отмяна на оспореното решение като неправилно и незаконосъобразно като постановено в противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона – отменителни основания по чл.146, т.4 и т.5 от АПК. Твърди, че актът е необоснован и не са налице фактическите основания за отказа. Счита, че по този начин е нарушено правото му на защита, тъй като е бил лишен от възможността да се запознае с информацията, послужила за извод по чл.10, ал.1, т.17 и т.24 от ЗЧРБ и да изрази становище по нея, както и да представи доказателства за опровергаването ѝ. Излага, че при издаването на отказа административният орган не е съобразил принципа на съразмерност по чл.6, ал.2 от АПК като не е направил преценка на степента на засягане на неговите и на близките

му права и законни интереси. Позовава се на нарушение разпоредбите на Европейската конвенция за правата на човека, по-конкретно на чл.8 от нея, тъй като съгласно чл.8 от нея.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява. Представява се от адв. В. У., която поддържа жалбата по изложените в нея съображения, които доразвива в пледоарията по същество. Поддържа искането за отмяна на оспорения административен акт. Прави искане за присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът - първият секретар, З. в Посолство на Република България в [населено място], Република К., чрез юрисконсулт З., оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли като неоснователна, респ. да потвърди оспореният отказ като правилен и законосъобразен. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от СГП – прокурор Цветослав Вергов, дава заключение за неоснователност на жалбата и счита, че същата следва да бъде отхвърлена.

Административен съд София-град, Първо отделение, 35-ти състав, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост, взе предвид приложените по делото доказателства и направените от страните твърдения, искания и възражения, намира за установено следното:

От фактическа страна:

Жалбоподателят А. М. е гражданин на Република К.. Роден е на 20.09.1988 г. в [населено място] е Маде, Република К.. Има национален идентификационен номер /персонален номер/ [ЕГН] и паспорт № P00530172, издаден на 11.09.2014 г.

На 04.10.2022 г. М. подал Заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване /виза вид „D“/ с № 22005803 от същата дата. Към него приложил заверени копия на Удостоверение за сключен граждански брак, издадено въз основа на Акт за сключен граждански брак № 0475/20.09.2022 г., съставен в [населено място], между него и българската гражданка Т. И. М. с ЕГН [ЕГН], от личния му паспорт № P00530172, издаден на 11.09.2014 г. и личната карта на Т. М. с №[ЕИК], издадена на 13.07.2018 г. от МВР В., Договор за наем на недвижим имот от 20.09.2022 г. – стая от жилище, находящо се в [населено място], област Б., [улица], ет.1, ап.11, със срок на договора една година, Декларация от собственичката на наетия имот Ю. К. П. от [населено място], в която е декларирала, че притежава жилището, находящо се в [населено място], област Б., [улица], ет.1, ап.11, че ще предостави същото за ползване на А. М. по време на пребиваването му в Република България и е съгласна М. да бъде адресно регистриран на посочения адрес, Удостоверение за сключен граждански брак, издадено от Министерство на вътрешните работи на Република К. серия M90059728 с превод и на български език, Удостоверение за раждане сериен № L24772892, издадено от МВР на Република К. с превод и на български език, Свидетелство от регистъра на лица, срещу които се води наказателно производство и осъдени от този съд, издадено от Основен съд Г., отделение Р., от което е видно, че срещу А. /А./ М. няма заведено наказателно дело и лицето не е осъждано, Удостоверение от ГД „Полиция“ на МВР на Република К., според което А. М. няма криминално минало в Информационната система на полицията на К., извлечение от банковата сметка на заявителя, полица от сключена медицинска застраховка на чужденците, които пребивават краткосрочно или продължително в Република България или преминават транзитно през страната с № 3613221410000030 за 364 дни, сключена в 13:30 ч. на 20.09.2022 г. и валидна до 23:59 ч. на 19.09.2023 г.

По искането за издаване на виза за дългосрочно пребиваване е извършена

съгласувателна процедура. Изготвено е обобщено становище рег. № 5365р-2322/04.11.2022 г. В него е посочено, че в хода на проверката е проведен разговор със съпругата на заявителя Т. И. М. и същата е попълнила писмено обяснение-въпросник. В последния тя вписала погрешно имената на съпруга си /А. М./. Дала обяснения, че са се запознали с него чрез Ф. през 2021 г. Видели са се два пъти, като за една седмица са били в хотел в [населено място].

В Писмо БЛ-31-2967/25.10.2022 г. е описано, че в хода на извършените допълнителни проверки е установено, че Т. М., която е от [населено място], е променила адресната си регистрация няколко дни след сключването на брака с А. М.. Настоящият ѝ адрес е в [населено място], бул. Св. Св. К. и М., № 7, вх.Б, ет.3, с домакин Ю. К. П., който адрес е посочен от косовския гражданин в искането за издаване на виза. До изготвянето на писмото обаче М. не се била преместила в [населено място], поради което е изразено съмнение, че бракът ѝ с М. е фиктивен и сключен с цел заобикаляне нормите на ЗЧРБ и получаване на документи за пребиваване в Република България.

На 17.11.2022 г. административният орган - първи секретар, З. в Посолство на Република България в [населено място], Република К., е постановил Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване /виза вид „D“/ на А. М.. Основанията за отказа са по чл.10, ал.1, т.17 и т.24 от ЗЧРБ, като е посочено, че апликантът не е доказал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване в Република България. Вписано е, че след извършена проверка са налице основателни съмнения за фиктивно изпълнение на изискванията на чл.24, ал.1, т.18 от ЗЧРБ с цел получаване на разрешение за пребиваване в Република България, заобикаляйки режима за пребиваване на чужд гражданин в Република България.

В хода на съдебното производство от страна на жалбоподателя не са ангажирани допълнителни доказателства. От ответника са представени цитираните по-горе Обобщено становище рег. № 5365р-2322/04.11.2022 г. и Писмо БЛ-31-2967/25.10.2022 г., както и Писмо рег. № 328200-1881/30.01.2023 г. /вх. № 4425/02.02.2023 г. на АССГ/ от Главна дирекция „Гранична полиция“ при МВР. От съдържанието на последното се установява, че в автоматизирания информационен фонд /АИС „Граничен контрол“/ в периода от 01.01.2022 г. до 17.11.2022 г. има записи на данни за преминавания през ГКПП на Република България, както следва:

* за А. М.:

- влизане в Република България през ГКПП К. шосе на 19.09.2022 г. в 08:54 ч.;
- излизане от Република България през ГКПП Г. на 20.09.2022 г. в 19:39 ч.

* за Т. И. М.:

- излизане от Република България през ГКПП К. шосе на 02.01.2022 г. в 10:32 ч.;
- влизане в Република България през ГКПП К. шосе на 03.07.2022 г. в 19:34 ч.;
- излизане от Република България през ГКПП Аерогара С. на 28.09.2022 г., в 11:16 ч.;
- влизане в Република България през ГКПП Аерогара С. на 01.10.2022 г. в 00:25 ч.

Административен съд София-град, като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с направените в жалбата оплаквания, доводите и становищата на страните и като извърши цялостна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт направи следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима и следва да бъде разгледана.

Това е така, защото чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ изключва отказите за издаване на визи по чл.9а, ал.2, т.4, а именно: за дългосрочно пребиваване /виза вид „D“/, от кръга на обжалваемите актове, освен в случаите когато лицето претендира засягане на основни

права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека, какъвто е настоящият случай.

Същевременно, настоящата жалба е подадена в 14-дневния срок по чл.149, ал.1 от АПК, приложим на основание чл.10а, ал.1 от ЗЧРБ, според който „Отказите за издаване на виза могат да се обжалват по реда на Административнопроцесуалния кодекс относно тяхната законосъобразност“. Видно е от отбелязването върху оспорения отказ, че същият е връчен на косовския гражданин срещу подпис на 12.12.2022 г., а жалбата срещу него е депозирана на 23.12.2022 г.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съображенията са следните:

Отказът е издаден от материално компетентен административен орган и съответства на изискванията за форма, регламентирани с чл.59, ал.1, ал.2 АПК.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на Европейския съюз е да притежава виза и това изискване е валидно за случая, по отношение на жалбоподателя.

Видовете визи, посочени в чл.9а от ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България – чл.9 г. от Закона и чл.10, ал.1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /Н./. Специалните основания, при наличието на които се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с императивната разпоредба на чл.10, ал.1 от ЗЧРБ. Формата, под която се отказва издаване на виза е определена с чл.34, ал.1 от Наредбата – „формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице“. Процесният отказ е обективизиран именно в такъв формуляр, по смисъла на чл.34, ал.1 от Н..

От Писмо рег. № 328200-1881/30.01.2023 г. /вх. № 4425/02.02.2023 г. на АССГ/, изходящо от Главна дирекция „Гранична полиция“ при МВР, се установява, че в периода от 01.01.2022 г. до 17.11.2022 г. има регистрирано влизане на жалбоподателя А. М. в Република България през ГКПП К. на 19.09.2022 г. в 08:54 ч. Същият е напуснал страната през ГКПП Г. на 20.09.2022 г. в 19:39 ч., на която дата, видно от представеното удостоверение, е сключен и гражданския му брак с Т. И. М.. На дата 20.09.2022 г. е сключен и договора за наем на недвижим имот, който той е приложил към заявлението за издаване на виза.

Според справката на Главна дирекция „Гранична полиция“ при МВР в горепосочения период има записи на данни за преминавания през ГКПП на Република България на Т. И. М., както следва:

- излизане от Република България през ГКПП К. шосе на 02.01.2022 г. в 10:32 ч.;
- влизане в Република България през ГКПП К. шосе на 03.07.2022 г. в 19:34 ч.;
- излизане от Република България през ГКПП Аерогара С. на 28.09.2022 г., в 11:16 ч.;
- влизане в Република България през ГКПП Аерогара С. на 01.10.2022 г. в 00:25 ч.

От изготвеното в хода на съгласувателната процедура Обобщено становище рег. № 5365р-2322/04.11.2022 г. се установява, че Т. И. М. е вписала погрешно имената на съпруга си, а освен това е посочила, че се е виждала с него само два пъти, като за една седмица е била с него в хотел в [населено място]. Същата, въпреки че е променила

настоящия си адрес от [населено място] в [населено място], всъщност не се е преместила да живее в наетия от съпруга ѝ имот.

Целта на въведения разрешителен режим по отношение влизането и пребиваването в РБ на чужденци – граждани на трети страни, упражняването на който се основава, освен на ЗЧРБ, на Н. и на други вътрешноведомствени актове, е свързана преди всичко с националната сигурност. Компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията по смисъла на чл.10, ал.1 от ЗЧРБ, вр. чл.34, ал.1 от Наредбата, а проверката на съда в тази връзка е ограничена от чл.169 от АПК.

В конкретния случай отказът на ответника е основан на предпоставките, визирани в чл.10, ал.1, т.17 и т.24 от ЗЧРБ – недоказаност на достоверността на целта и условията на заявеното пребиваване и наличие на основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване. В оспореният акт административният орган е изложил мотивите си кратко и лаконично, но както те, така и представените от ответника писмени доказателства дават възможност и основание на съда да осъществи дължимия контрол за законосъобразност на отказа.

Коментираните по-горе факти и обстоятелства несъмнено представляват, по смисъла на чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ, данни, че посочените от А. М. причини да получи виза /сключен брак с българска гражданка и желание да се установи и да живее в [населено място]/ не са доказани достоверно. Създадено е привидно положение, че жалбоподателят и Т. И. М. са сключили граждански брак, за да живеят заедно като съпрузи в [населено място], но това обстоятелство е опровергано, тъй като не се установява наличие на трайна връзка между тях, нито желание за съвместен живот, тъй като косовският гражданин е пристигнал в Република България в деня преди сключването на гражданския брак и е напуснал държавата ни в същия ден. Това обосновава извод за наличие на основанията по чл.10, ал.1, т.17 и ал.24 от ЗЧРБ и се потвърждава от съставените в хода на извършената съгласувателна процедура писмени доказателства. Въз основа на същите ответникът е извършил дължимата преценка на индивидуалното положение на заявителя, съобразно изискването за прилагане на член 32, § 1 и член 35, § 6 от Визовия кодекс. Според Съда на Европейския съюз държавите - членки разполагат с „широка свобода на преценка“, за да могат да установят, дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза, като дължат преценка на индивидуалното положение на кандидата за виза.

Неоснователно се явява и позоваването от страна на жалбоподателя на нарушение на чл.8, ал.2 от ЕКЗПЧОС, който твърди, че отказът фактически го лишава от право на личен и семеен живот и води до принудително разделяне на семейството и трайно откъсване от съпругата му като по този начин се засягат неговите и на близките му права и законни интереси. Действително, с чл.8 от ЕКЗПЧОС е признато правото на зачитане на личния и семеен живот. Намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество, в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите.

В конкретния случай, предвид семейното състояние на жалбоподателя, ако се приеме че е налице намеса в ползването на това право, същата се основава на ЗЧРБ, поради което не е недопустима, по смисъла на чл.8, ал.2 от Конвенцията.

От всичко гореизложено се налага изводът, че оспореният отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване /виза вид „D“/ на А. М., е постановен в резултат на правилно прилагане на обсъдените материалноправни норми на ЗЧРБ, като ответникът установи и докажа /арг. чл.170, ал.1 и ал.2 от АПК/ по надлежния ред становището за наличие на основанията по чл.10, ал.1, т.17 и т.24 от ЗЧРБ.

Отказът е съобразен и с целта на закона и принципите на съразмерност, предвидени в чл.6, ал.2 от АПК, тъй като в рамките на съгласувателната процедура са събрани данни за наличие на предпоставките по чл.10, ал.1, т.17 и т.24 от ЗЧРБ, при които се отказва издаване на виза. Ето защо възражението на жалбоподателя, направено в този смисъл, е неоснователно.

С оглед на съображенията по-горе, жалбата срещу Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване /виза вид „D“/ на А. М., е неоснователна и следва да се отхвърли.

Предвид изхода на делото и на основание чл.143, ал.4 от ПАК, в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер, изчислен съгласно чл.78, ал.8 от ГПК, във вр. с чл.144 от АПК и чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, а именно 100 лв. /сто лева/.

По изложените съображения и на основание чл.172, ал.2, вр. ал.1 от АПК, Административен съд София-град, 35-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ Жалба вх. № 46952/23.12.2022 г., депозирана от А. М. – гражданин на Република К., [дата на раждане] в [населено място] е Маде, Република К., с персонален номер [ЕГН] и паспорт № P00530172, издаден на 11.09.2014 г., срещу Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване /виза вид „D“/ на А. М., постановен на 17.11.2022 г. от Р. Р. – първи секретар, З. в Посолство на Република България в [населено място], Република К..

ОСЪЖДА А. М. – гражданин на Република К., [дата на раждане] в [населено място] е Маде, Република К., с персонален номер [ЕГН] и паспорт № P00530172, издаден на 11.09.2014 г., ДА ЗАПЛАТИ на Министерство на външните работи направените по делото разноски в размер на 100,00 лв. /сто лева/ за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: